

Bojfen: Der er et enkelt Punkt i Betænkningen, som ikke har været gjort til Gjenstand for Omtale i Udvalget fra den Side, jeg ønsker at omtale det, og jeg gjør derfor Undskyldning til den ærede Ordfører for, at jeg griber ind i hans Svern ved at dvæle derved blot med et Par Ord. Det er Vædringsforslaget under Nr. 37, der gaar ud paa en Bevilling af Uderstillag til 5 Retsbetjente i Genhold til Høiesteretsdom af 14de November f. N. Det er ikke min Mening at komme ind paa nogen Kritik af Høiesteretsdommen og heller ikke at gjøre nogen Opposition imod Bevillingen, hvorfor jeg ogsaa ganske skal lade staa den, hvorvidt man kunde føle sig overrasket ved Dommen eller ikke. Derimod er der een Side ved Sagen, som jeg ønsker at henlede det ærede Thing og ogsaa den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa, nemlig hvorvidt saadanne Lønningsspørgsmaal overhovedet bør komme og kunne komme for Domstolene. Ved Loven af 26de Marts 1870 bestemtes det jo, at for Fremtiden skulde alle saadanne Tvistepunkter med Hensyn til Lønningsspørgsmaal afgjøres af Finantsministeren uden nogen Afgang for de Paagjældende til at henstyre sig under Domstolene, dog med den Undtagelse, som indeholdes i Slutningen af § 12, hvor det hedder: „Saa længe de nuværende Embeds- og Bestillingsmænd forblive i de Stillinger, de indtage, naar denne Lov træder i Kraft, skal det staa dem frit for at bringe Spørgsmaalet for Domstolene, naar dette ikke har været dem forment ved en ældre Lov.“ Om der nu end, saavidt jeg veed, her foreligger et af de Tilfælde, der neppe direkte kunne komme ind under denne Slutningsbestemmelse, idet, saavidt mig bekjendt, den paagjældende Embedsmand hørte til dem, der havde opnaaet Forslyttelse eller Forfremmelse, skal jeg heller ikke anke over, at der er givet den Paagjældende Afgang til at henvende sig til Domstolene. Det vilde nemlig i Virkeligheden ikke have havt nogen Betydning, om det var blevet negtet denne Mand, da Spørgsmaalet saa lettelig kunde være draget for Domstolene af Andre, der i Genhold til Loven havde retlig Adkomst til at paakalde Domstolenes Afgjørelse. Da det imidlertid mulig kan være tvivlsomt, hvorledes Administrationen i Fremtiden vil komme til at fortolke og anvende den anførte Bestemmelse af Lønningssloven af 26de Marts 1870, vil jeg henlede Opmærksomheden derpaa, idet det forekommer mig, at man her maa gaa ud fra den Forudsætning, at saa snart det Tidspunkt indtræder, at der ikke længere findes Embedsmand, som kunne komme ind under Slutningsbestemmelsen i § 12, altsaa saa snart der ikke længere findes Embedsmand, der have siddet i samme Embede fra Tiden før den paagjældende Lovs Emanation, maa det være Forudsætningen, ialtsald herfra, at der bliver Ende paa den Slags Afgjørelser ved Domstolene, saa at Spørgsmaal, som det aabenbart har været Lov-

givningsmagtens Mening at unddrage fra Domstolenes Afgjørelse, men lade blive endelig afgjort af Finantsministeren i Forbindelse med den Minister, under hvem den paagjældende Embedsmand forterer, ikke bringes for Domstolene. Jeg kunde maaſte i den Anledning rette den Forespørgsel til den ærede Justitsminister, hvorledes hans Opfattelse deraf er. Det er muligt, at dette Spørgsmaals Afgjørelse kan komme til at ligge saa langt hen i Tiden, at den ærede Minister ikke for sit Vedkommende vil udtale nogen afgjørende Mening derom; men jeg tror i alt Fald, at det er paa sin Plads at minde om, at det tiensynlig har været Lovgivningsmagtens Hensigt med den nævnte Bestemmelse, at det ikke alene skal være vedkommende Embedsmand forment retlig at henstyre sig under Domstolene, men efter min Mening ogsaa, at der heller ikke fra Administrationens Side gives dem Tilladelse til at gjøre det, efter som det aabenbart har været Hensigten at undgaa saadanne Retsstridigheder mellem Administrationen og de den underlagte Embedsmand.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal først i Anledning af den ærede Ordførers Bemærkninger med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 39, angaaende det begjærede Tillæg til Stiftsphysikus i Aalborg, blot gjøre den Bemærkning, at Regjeringen ingenlunde har ment, at det Princip i sin Almindelighed skulde anerkjendes, at Embedsmand, der nu vare ansatte her, kunde medtage den Anciennitet, hvori de maatte have været i tilsvarende Stillinger i Slesvig. Det er ikke Meningen; thi det Princip vilde ganske vist føre langt, og derfor har Regjeringen ogsaa, som den ærede Ordfører sagde, ved tidligere Leiligheder modsat sig det. Hvis man f. Ex. vilde anvende det paa Retsbetjente og de i Klasse med dem staaende Embedsmænd, kunde det føre langt. Det har derfor ikke været Meningen, at man vilde se et saadant Princip anerkjendt i nærværende Tilfælde, man har kun ment, at der netop i nærværende Tilfælde kunde være Anledning til af Villighed at indrømme Vedkommende den Begunstigelse og tage noget Hensyn til hans lange Tjenestetid i et ikke ganske lignende, men dog noget beslagtet Embede i Slesvig. Disse Stiftslægeembeder, baade Distriktslæge- og Fysikatsembederne, ere nemlig overmaade lavt lønede Embeder, Embeder, ved hvilke det ligesom maa være forudsat, at den paagjældende Embedsmand fornemmelig skal søge sit Erhverv ved privat Praxis, og denne Embedsmand, der i en noget ældre Alder, efterat have holdt ud i Slesvig til for et Par siden, kom til Aalborg, er netop bleven sygelig, siden hans Ankomst dertil, saa at han, ihvorvel han nok kan bestride Fysikatsforretningerne, dog kun i et yderst begrænset Omfang vil kunne bekvæmte sig med privat Praxis. Derfor havde jeg ment, at man mulig vilde erkjende, at Villighed kunde tale for, i Betragtning